

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΙ'ΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Γιά τήν Ἑλλάδα καί τήν Κρήτη δρ. 10. Γιά τὸ ἔξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50.—Γιά τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες συντρομές (3 δρ τὴν τρίμηνια).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν προπλερώσει τὴ συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιόσκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες στὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΡΟΧΕΙΡΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ἵλοι μας ξέρομε, τί λεπτὸς κοινωνικὸς παρατηρητὴς πὸν εἶναι ὁ κ. Β. Γαβριηλίδης. Καὶ τώρα πάλι κάνει στὴν «Ἀκρόπολη» μιὰ λεπτότατη παρατήρηση: Χωρὶς νὰ πάει στὸ θέατρο νὰ ἰδεῖ τὸ «Ἄσπρο καὶ τὸ Μαῦρο», εἶδε μόνον στὶς ἐφημερίδες τὴν ὑπόθεσίν του, τὴν ἰδέα του, τὴ διδασκαλία του, τὸ Χοροδιδασκαλεῖο του κ' ἔμαθε πὼς τὸ ἔργο αὐτὸ χειροκροτιέται μ' ἐνθουσιασμὸ κάθε βράδυ. Καὶ ρωτᾷ μ' ἀπορία: Τί χειροκροτεῖ λοιπὸν αὐτὸς ὁ κόσμος; Τὴν τέχνη; Μὰ οἱ κριτικοὶ γράφουν πὼς τὸ ἔργο δὲν ἔχει καὶ τόση τέχνη. Ἄρα τὸ Χοροδιδασκαλεῖο! Μὰ τὸ καταλαβαίνει καὶ τὸ ἐπιδοκιμαζει; Ἡ χειροκροτεῖ ἔτσι, στὰ κουτουροῦ;

Ἄλήθεια, θάταν νάπορήσει κανεὶς. Ἵλοι αὐτοὶ πὸν χειροκροτοῦν κάθε βράδυ τὸ «Ἄσπρο καὶ τὸ Μαῦρο», ἀσπάζονται, παραδέχονται, πιστεύουν τὶς ἰδέες τοῦ Ἄλκη; Εἶναι ἐχθροὶ τῆς οἰκογένειας καὶ τῆς κοινωνίας καὶ ἀρνιούνται ἀκομὴ καὶ τὴ μητρικὴ στοργή; Γιατί, σημειώστε, τὸ δράμα δὲν εἶναι ἀπὸ κεῖνα τὰ κομμάτια ζωῆς ἀληθινῆς, σπαρταριστῆς, πὸν συγκινοῦν καὶ συναρπάζουν, χωριστὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἰδέα. Ὅπως, παραδείγματος χάριν, τὰ δράματα τοῦ Ἰψεν. Εἶναι μιὰ ζωὴ στρεβλωμένη, παραμορφωμέ-

νη, ψευτισμένη ἐπιτήδες ἀπὸ τὸ συγγραφέα, γιὰ νὰ ὑποστηρίξει τὴν ἰδέα του. Κ' ἡ ἰδέα του πάλι δὲν κρύβεται, δὲ σκεπάζεται, δὲ **λανθάνει**, νὰ ποῦμε, κάτω ἀπὸ τὶς διάφορες σκηνές, ὥστε νὰ βγαίνει μόνον ἀπὸ κεῖνον, πὸν θὰ ἤθελε νὰ σκεφετῆ, νὰ φιλοσοφήσει ἀπάνω σ' αὐτές. Ξεφωνίζεται, βροντοκοπιέται κάθε στιγμή. Τὴν καταλαβαίνουν καὶ τὰ μωρὰ παιδιὰ. Μὲ τὸ δίκιο του λοιπὸν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ συμπεράνει, πὼς ἡ ἰδέα ἐνθουσιάζει καὶ χειροκροτιέται. Μὰ τότε γεννιέται ἡ ἀπορία: Παλάβωσε λοιπὸν αὐτὸς ὁ κόσμος; Ἐφτασαν, ἀλήθεια, πέντε ἄρθρα τῆς «Νέας Ἡμέρας» γιὰ νὰ τοῦ ἀλλάξουν τὴν πίστη, νὰ τὸν ρίξουν ἀπὸ τὴ φρονιμώτερη συντηρητικὴ σὶν πὸν ἀχαλίνωτο ἀναρχισμό, νὰ τὸν κάμουν νὰ παραδέχεται καὶ νὰ ἐπιδοκιμαζει μὲ παλαμάκια, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ Χοροδιδασκαλεῖα, πὸν θάνοιγαν στὴν Ἀθήνα ἀποτυχημένοι γιανοῦ, γιὰ νὰ αντικαταστήσουν τὴν οἰκογένεια; Μὰ θάταν καταπληκτικὸ, ἀπίστευτο!

Μὴν ἀνησυχητε! Δόξα σοὶ ὁ Θεός, τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲ συμβαίνει. Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἐδῶ πέρα δὲν ἔπαψαν οὔτε τὴ μητέρα τους νάγαποῦν, οὔτε γιὰ τὴν οἰκογένειά τους νὰ γίνονται θυσιά. Κι ἂν τολμοῦσε κανεὶς νὰνοῦξει ἕνα τέτοιο Χοροδιδασκαλεῖο, ἔννοια σας καὶ θὰ τοῦβάζαν φωτιὰ νὰ τὸ κάμουν σὰ μεταφρασμένο Εὐαγγέλιο. Μόνον ἕνα ἄλλο παράξενο συμβαίνει: ὅτι ὁ κόσμος αὐτός, ἅμα πηγοῖνει στὸ θέατρο, τὰ χάνει. Τὰ καταλαβαίνει ὅλα καὶ δὲν καταλαβαίνει τίποτα! Δὲν ξέρει τί θέλει, δὲν ξέρει τί τοῦ ἀρέσει καὶ τί δὲν τοῦ ἀρέσει, δὲν ξέρει τί παραδέχεται καὶ τί ἀπορρίχνει, δὲν ξέρει τί τὸν ἐνθουσιάζει καὶ τί τὸν ἀγανακτεῖ. Βρίσκεται σ' ἕνα χάος, σὲ μιὰ κατάπληξη, σὲ μιὰ ψυχολογικὴ θέση, τελοςπάντων, ἀπὸ τὶς πὸν περιέργες. Μόλις ἀκούσει σ' ἕνα δράμα, τὸ παραμικρὸ ἀστεῖο, — «γι' ἀγάπη σου θὰ μπορούσα νὰ γίνω καὶ βασιλιάς τοῦ Σιάμ!» — χαχανίζει δυνατὰ σὰν ἡλίθιος· καὶ μόλις ἀκούσει μιὰ ἰδέα, ὅποιαδήποτε, φτάνει νάσαι λίγο χτυπητὴ, — «ναί, μητέρα, μὰ σ' ἐγαργάλιζε λιγάκι καὶ ὁ μαστός σου, ὅταν μὲ βύζαινες!» — χειροκροτεῖ σὰν δαιμονισμένος, ὅπως καὶ ὅταν, σ' ἕνα πατριωτικὸ δράμα, παρουσιάζεται ἄξαφνα ἡ ἐθνικὴ σημαία μὲ καμμιὰ δεκαριά Εὐζωνάκια. Μ' αὐτὸ τὸν κόσμον, τελείωσε! δὲ βρίσκεσαι λογαριασμὸ. Στὸ θέατρο σχηματίζει τὸ πὸν **ἀκατανόητο** κοινὸ πὸν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ φανταστεῖ. Εἶναι ἀπὸ ἀμάθεια; ἀπὸ ἀναισθησία; ἀπὸ ξιπασμὸ; ἀπὸ μανία γιὰ ψευτοεπίδειξη; ἀπὸ προσοποίηση; ἀπὸ σατισμάρα ἀσυνείθιστου ἀνθρώπου πὸν βρίσκειται ἄξαφνα σὲ πρωτόφαντο θέαμα; Μοιάζει μὲ τὴν ἀτολμία καὶ τὴν ἀδεξιότητα ἐνὸς χωριάτη, πὸν θάμπαινε σὲ σαλόνι;